

Var ska jag börja? Det ekar i mitt huvud. Var ska man möjligen börja? Hur ska jag lyckas sammanfatta över hundra elevers resa här på kunskapsskolan i ett enda tal? Hur ska jag lyckas fånga all den tacksamhet vi alla känner för vår utbildning som vi fått här på kunskapsskolan med några futtiga ord på ett papper? Var ska jag börja? Så tar jag bara sats nu då, här kommer mitt och allas tack för allt.

Här formars skolarbetet efter vår egen utveckling. Här formas vi utav vårt skolarbete. I en ömsesidig relation tillåter vi skolan att fylla oss med kunskap samtidigt som skolan låter sig förändras med eleverna som fyller byggnaden. Vi lär oss inte kollektivt utan individuellt, men vi studerar i ett enda stort kollektiv.

Vi möts kring kunskapen och efter våra egna förutsättningar tar vi oss så långt som vi önskar. Och det finns ingen som säger nej eller stopp till höga ambitioner. Det finns ingen som säger nej eller vadå till att hjälpa till. Alla får flera chanser att lära. Alla får möjligheten att gå sin egen väg. Alla får plats precis som dem är.

Här har jag fått min plats, här har jag fått vara just jag, i föränderlig form. Här har jag fått växa. Inte bara i mitt skolarbete utan också i mig själv. Här har jag fått rum.

Och det är något stort och unikt. Att i en skola inte behöva påverkas särskilt mycket utav andra människors förutsättningar, utan att bara behöva ta hänsyn till sina egna. Veta att det finns människor runt omkring som ser till att resan på kunskapsskolan blir ens alldeles egna, där vi överträffar våra egna förväntningar och ibland också hamnar i svackor och ändå har möjligheten att komma igen.

Möjlighet. Det skulle vara ett bra ord, en bra sammanfattning. Vi har tusen möjligheter, vi får välja, det är inget vi inte får.

Eller jo, kanske lite då. Vi får inte strunta i att skriva målen. Inte ha vattenkrig i korridorerna i Gamleby. Vi får inte sitta sju personer i ett bås, två stycken under ett bord, tre stycken liggande på golvet på varandra och två stycken som oskyldigt ler mot läraren i dörröppningen. Vi får inte flörta med Larsan för att få slippa trapporna och åka hissen istället. Vi får inte trixa med datorerna så att dem spelar en irriterande låt som går

runt och runt i en halvtimme. Vi får inte sitta och låtsasjobba i städskrubben. Vi får inte, men åh ja, vi gör det.

Och niorna då. Förebilderna. Vi som är äldst och ska visa hur, var och varför. Vi stressar absolut inte upp oss över provresultat och bildar mils långa köer för att få veta svaret framför små stackars oskyldiga lärare. Vi ställer oss aldrig frågan "har jag verkligen fått med allt som ska vara här, räcker det här, duger det här, stämmer det överens med målen?".

Vi sjunger inte alls oanständiga (underbara) låtar och hävdar att dem är rent symboliskt perfekta för att åberopa hur bra vi niör är. Vi gör inte alls juldanser utklädda till tomtar och kastar godis på publiken. Vi klär inte ut oss till ninjor, aldrig till hippies och verkligen inte till nördar. Vi har ingen elev som väljer att sätta på sig en mankini för att spexa, ingen elev som lyckas bryta femhundra ben på fyra år. Eller? Hur var det nu igen?

Jag vill tipsa alla er som ska stanna kvar på skolan ett tag till. Ni som ännu inte avslutat er resa. Plugga in vilken skrivare som är vilken så slipper ni slösa så mycket papper som vi har gjort. Spring upp och ner för trapporna så kommer ni märka hur lätt det känns att gå upp för dem sedan. Och det är så värt det att vänta på en långsam dator. Så värt det att ibland bli utslängd ur ett bås. Det är så värt det att anstränga sig, orka och vilja. Ni kommer att få en så värd tid på kunskapsskolan.

Här har vi fått ta plats. Här har vi fått resa i oss själva, i vår kunskap och här har vi fått interagera och mötas kring inläring och kring livet. Vi har samexisterat kring kunskapen och vi har haft tusen möjligheter. Vi har fått vara just vi.

Och nu är det bara en liten stund kvar av vår samexistens. Det finns bara några minuter kvar av det vi har varit. Här slutar ett liv och börjar ett nytt. Här tar det sats.

Här kommer steget vidare. Här börjar det. Även om något fantastiskt bra också här tar slut så tar vi nu stegen ifrån varandra. Må oss resa väl.

Tack. Tack så hemskt mycket för allt.